

Kiếp Trước Yêu, Kiếp Sau Thương

Contents

Kiếp Trước Yêu, Kiếp Sau Thương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13

Kiếp Trước Yêu, Kiếp Sau Thương

Giới thiệu

Nếu đã không có duyên thì dù có cố gắng đến mấy, cũng chẳng thể gần thêm với nhau. Tình yêu có s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiiep-truoc-yeu-kiiep-sau-thuong>

1. Chương 1

Tất cả mọi thay đổi đều bắt đầu từ cái ngày cô cùng bạn bè đi tắm biển bị chết đuối.

Đỗ Vi Vi vốn đang đùa giỡn nghịch nước với bạn thì bỗng nhiên cảm thấy bấp chân bị cái gì đó quăn chặt lấy, có ai đó đùa dai cố sức kéo cô chìm sâu vào nước.

Cô thất kinh, vùng vẫy trong nước, nhưng người càng ngày càng chìm xuống, muốn la lên cứu mạng.

Thế nhưng kỳ quái chính là, những người bạn vừa rồi vẫn còn chơi đùa bên cạnh tuyệt nhiên lại không nghe thấy tiếng la của cô, không có một ai nhận ra bóng dáng cô biến mất trước mắt.

Biển im ắng, chỉ còn lại một mình Đỗ Vi Vi...

Ngay lúc cô cho rằng mình phải vùi thân trong lòng biển rộng lớn như thế này, thì một người đàn ông mặc trang phục cổ đập nước mà đến. Mái tóc dài đen như mực tung bay theo gió, tà áo trắng bay tán loạn. Dung mạo tuấn tú, đôi mắt đen tuyền bình tĩnh nhìn Đỗ Vi Vi, thông dong đến gần...

Đỗ Vi Vi thất thần ngẩn ngơ trong đáy mắt đen ôn nhu của người đàn ông đó, quên mất bản thân vừa rồi đã hoảng sợ và kinh hoàng ra sao. Cô ngơ ngác để mặc anh ta ôm vào lòng thì mới hồi phục tinh thần. Hơi thở thuộc về người đàn ông đó phả vào mặt, tim cô hẫng “thịch” một nhịp, mặt đỏ ửng cả lên.

Người đàn ông này là ai? Sao lại mặc đồ cổ trang thế này? Còn nữa, chính là anh ta sao lại có thể dễ dàng đứng trên mặt nước mà không ngã?

Đợi đến khi Đỗ Vi Vi hoàn toàn trở lại bên bờ biển, cô mới bắt giác trợn trừng mắt.

Cổ nhân, tóc dài, khinh công...

Cô lặng lẽ lui về sau hai bước, mặc dù người đàn ông này không thể nghi ngờ chính là một đại soái ca đẹp trai quyền rũ hơn so với bất kỳ ngôi sao quốc tế nào. Nhưng anh ta là người hay là quỷ?

Người đàn ông thấy Đỗ Vi Vi sợ hãi lùi về sau, trong ánh mắt bắt giác hiện lên vẻ buồn bã. Anh ta chậm rãi rũ mi mắt, nhằm che đi nỗi buồn dưới hàng mi.

Đỗ Vi Vi nhìn ra vẻ đau buồn của anh ta, nghĩ lại người đàn ông này không làm chuyện gì xấu cả, lại còn cứu cô. Nếu là một con quỷ cũng tính là một con quỷ tốt. Thái độ của cô cần phải thân thiện hơn một chút.

Cô đang định hỏi tên của quỷ nam, trước mắt bỗng nhiên quay cuồng mờ ảo, ánh sáng chói lóa lên, sau đó nghe thấy tiếng gọi lớn của bạn bè.

“...Vi Vi, cậu đứng ngây ngốc ở đó làm gì, mau đến đây chơi bóng nước đi!”

Đỗ Vi Vi buồn bực thật sự! Cô thiếu chút nữa đã chết đuối dưới biển rồi, còn tâm trạng đầu mà chơi đùa!

Không đúng! Cô giật mình, quay đầu nhìn sang người bên cạnh, đã sớm không còn một bóng người. Quỷ nam kia ngay cả chưa bắt chuyện đã tự tiện bỏ đi?

Bạn thân giục: “Cậu nhìn gì đó! Bây giờ chỉ thấy cậu đứng đực mặt một mình trên bãi biển, không biết đang làm gì!”

Đỗ Vi Vi sửng sốt, quay đầu nhìn dáo dác khắp nơi. Nhưng trên bãi biển không một bóng người trong chớp mắt trở lại đông đúc. Các bạn đang nô đùa trong nước, chơi bóng nước, đắp lâu đài cát cách đó không xa. Tựa như pha nguy hiểm vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng, hoặc là một ảo ảnh?

Lẽ nào vừa rồi giữa ban ngày ban mặt lại xuất hiện ảo giác, cả quỷ nam kia cũng là do cô tưởng tượng ra?

Không, cảm giác với người đàn ông kia vẫn còn lưu lại trên người cô, đó là hơi ấm thuộc về nhiệt độ cơ thể của con người.

Còn có cái ôm của anh ta, không chỉ có ấm còn khiến người ta rất an tâm.

Nếu vậy, anh ta là người, không phải là quỷ?

Nhưng mà nào có ai có khả năng đi lại tự do trên mặt nước, giống như đang đạp trên mặt đất như thế?

Đỗ Vi Vi nghĩ thế nào cũng không thông, mấy ngày tiếp theo tinh thần hoảng hốt. Cô luôn luôn nhớ đến đôi tay trắng nõn thon dài đã kéo cô vào lòng, nhớ đến ánh mắt đau buồn sau ngày đó khi cô sợ hãi mà lùi lại, còn nhớ cái ôm áp khiến người ta an tâm của anh ta.

Cô nhắm mắt lại, dường như vẫn đang nằm trong vòng tay người đàn ông kia. Ấm áp như vậy, nhưng mang theo một sự quen thuộc không thể diễn tả bằng lời...

“Vi Vi?”

Đỗ Vi Vi giật mình bừng tỉnh quay mặt sang, thấy vẻ mặt bạn cùng bàn rất kỳ lạ: “Cậu đang suy nghĩ gì vậy, mặt đỏ cả lên còn cười tủm tỉm nữa chứ?”

Một người bạn khác cười trộm nói: “Sách Sách, mùa thu mới đến, mùa xuân vẫn còn xa lắm đó sao?”

Đỗ Vi Vi bị chọc cười, mặt đỏ gay. Cô cũng tự biết mấy ngày qua mình rất kỳ lạ, chút chút lại nhớ đến người đàn ông đã cứu mình ở biển. Lẽ nào đây là nhất kiến khuynh tâm trong truyền thuyết hay sao?

“Nhìn xem, Tư Dật đang đến đây...” Bạn học nhìn ra ngoài cửa sổ phòng học, đùn đẩy cô, hưng phấn đến sắp ngất xỉu.

Tư Dật là nam sinh đẹp trai No.1 trường của các cô. Nếu như là Đỗ Vi Vi của trước đây, khẳng định sẽ theo hội háo sắc mà la hét khàn cả tiếng.

Chỉ là từ sau nhìn thấy người đàn ông bên bờ biển, tất cả những người khác trong mắt cô đã trở nên mất màu. Thậm chí ngay cả Tư Dật so ra cũng không bằng một phần người đàn ông kia.

Tư Dật là một thiên tài được công nhận, hơn nữa còn cao lớn đẹp trai, tính cách lạnh lùng như băng, vừa đẹp vừa lạnh. Ngoài những cô gái cùng trường điên cuồng vì anh ra, đến nỗi những trường lân cận hoặc xa hơn đều ngưỡng mộ anh, không nề hà vất vả, sau giờ tan học mỗi ngày đều đến nhìn trộm anh.

Đỗ Vi Vi từng mù quáng say mê anh ta, bây giờ tỉnh táo nhìn kỹ, cô lại phát hiện mặt mũi Tư Dật có năm sáu phần giống với người đàn ông bên bờ biển kia.

Cô kinh ngạc đứng dậy đi về phía cửa sổ, muốn nhìn rõ hơn một chút.

Tư Dật dường như cảm nhận được, quay đầu sang nhìn...

“Á...”

“Anh ấy cười kìa, anh ấy cười với tớ!”

“Nói bậy, rõ ràng anh ấy cười với tớ...”

“Với tớ!”

“Là tớ!”

Đỗ Vi Vi cả người như bị sét đánh đứng sững tại chỗ, khiếp sợ đến nói không nên lời...

Nụ cười đó, khoe môi hơi cong cong. Đôi mắt đen long lanh phát ra ánh sáng nhu tình vô tận, ảnh ngược trong đáy mắt tất cả đều là hình bóng của cô...

Nếu như lúc trước, mặt mũi Tư Dật và người đàn ông kia chỉ có năm phần giống nhau, giờ đây nhìn nụ cười của anh lại tăng lên tới tám phần rồi.

Nếu đầu tóc của anh dài hơn, đổi sang một bộ quần áo cổ trang màu trắng, tướng mạo trưởng thành hơn vài tuổi, căn bản là cùng một người!

Đặc biệt là ánh mắt nhìn cô, lấp lánh ánh sáng, dịu dàng lại chăm chú, càng nhìn càng thấy giống người đàn ông đã cứu cô ở biển. Đỗ Vi Vi hoang mang cúi thấp đầu, không nhận được lấy tay chụp lên ngực của mình.

Trái tim cô đang đập rộn, mặt cả tiết tấu, “thình thịch thình thịch” như chú nai con ngơ ngác chạy loạn. Cảm giác trái tim đập rộn ràng thế này, kịch liệt hơn rất nhiều so với trước đây...

Đỗ Vi Vi còn nhớ lúc nhìn thấy Tư Dật mấy hôm trước cũng không có cảm giác mãnh liệt như thế. Trong đầu cô bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ vô cùng điên rồ... Lẽ nào quý nam kia đã dùng cách gì đó chiếm lấy thân thể của Tư Dật, mới có thể trắng trợn tự do đi lại dưới ánh mặt trời?

Cô bị chính suy nghĩ trong đầu mình hù dọa. Sau khi về nhà, cô liên tục hai ba đêm đều gặp ác mộng. Sau đó, cô quyết định tiêu hết tiền tiêu vặt đi mua thánh giá, tỏi, kiếm gỗ đào, kính bát quái, lá bùa, chân lừa đen[1], tranh Thần Chung Quỳ[2].

[1] Chân lừa đen: không phải là chân lừa đen thật, mà là một sản phẩm được làm bằng gạo nếp với bí thuật riêng mà chế tạo ra, có hình dạng như móng chân lừa, tương truyền có tác dụng khắc chế cương thi, được nhắc nhiều trong tiểu thuyết “Ma thổ đèn” và “Đạo mộ bút ký”.

2. Chương 2

Mấy ngày tiếp theo Tư Dật cũng không có biểu hiện khác thường, Đỗ Vi Vi cũng yên tâm hơn đôi chút. Thế nhưng vào giờ tan học hôm nay đã bị phá vỡ.

Bạn cùng bàn khua chân múa tay, nói năng lộn xộn kéo cô: “Vi Vi, anh ấy, anh ấy đến...”

“Ai cơ...” Đỗ Vi Vi còn chưa hỏi xong, đã thấy Tư Dật thông thả đi vào phòng học, chậm rãi đến trước mặt của cô.

“Về cùng nhau được chứ?” Tư Dật mỉm cười mời cô.

Đỗ Vi Vi hơi run run một chút, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực: “Được!”

Cô có lô lốc đồ phòng thân, cô sợ ai nữa chứ?

Trong ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái, Đỗ Vi Vi và Tư Dật sóng bước trên sân trường.

Cô kéo cây thánh giá đeo trên cổ lộ ra ngoài, một tay cầm kính bát quái, một tay khác nắm lá bùa, lúc nào bất thường thì sẽ ngay lập tức dán lá bùa lên trán Tư Dật.

Anh thấy bộ dạng Đỗ Vi Vi như đang gặp kẻ thù, đôi mắt anh chứa đầy ý cười cùng cứng chiều. Anh vươn tay cầm thánh giá, lại cúi đầu nhìn kính bát quái: “Làm rất tinh xảo, không ngờ Vi Vi lại thích những thứ này.”

Vậy mà không sợ sao? Chính là nói, quý nam này có đạo hạnh quá cao, mấy thứ này không nhằm nhò gì?

Đỗ Vi Vi vô vàn hối hận đã không bắt được con chó đen của nhà hàng xóm. Cô tin nếu có máu chó đen trong tay, thì con quỷ kia không hiện nguyên hình không được...

Cô bỗng dừng ngẩng đầu, mỉm cười, tay chỉ một quán nhỏ trước mặt nói: “Tôi đói bụng, đi ăn chút gì đi?”

“Được.” Tư Dật cũng không có ý kiến nào. Sau khi hai người ngồi xuống, có hai bát đặt trước mặt.

Đỗ Vi Vi đem toàn bộ tỏi Tứ Xuyên trong lọ đổ vào trong bát của anh, nhiệt tình nói: “Tôi có nhiều chất bổ, rất tốt cho sức khỏe, ăn nhiều một chút.”

Tư Dật tính cách tốt nên gạt đầu, không để ý tỏi trong bát gần như muốn tràn ra ngoài, lại nói: “Đừng chỉ quan tâm đến anh, em cũng ăn đi.”

Đỗ Vi Vi vẫn còn muốn đem lọ tỏi Tứ Xuyên trên bàn bên cạnh trút hết vào bát của anh, lại nghe Tư Dật không chỉ không để ý mà còn quan tâm ngược lại cô. Trong lòng cô có chút băn khoăn, ngượng ngùng sờ sờ mũi, ngừng tay lại.

Nhưng mà Tư Dật vẫn vô tư gắp tỏi bỏ vào miệng, không bị ảnh hưởng chút nào.

Chân lừa đen đã được Đỗ Vi Vi nhân lúc Tư Dật không chú ý, liền nhét vào trong túi xách của Tư Dật. Dễ nhận thấy, ngoại trừ thánh giá, kính bát quái ra, tỏi cũng không có tác dụng rồi.

Lá bùa mà thiếu máu chó cũng không thể dùng được. Lẽ nào cần phải dùng đòn sát thủ, lấy ra kiếm gỗ đào đâm vào tim của anh ta?

Đỗ Vi Vi yên lặng suy nghĩ loạn cả lên. Mũi kiếm gỗ đào cũng không sắc bén lắm, nhưng mà đâm lên người cũng sẽ rất đau.

Trong lúc cô đang suy tính, thì Tư Dật đã từ từ đem cả bát to “thêm nguyên liệu đặc biệt” nhét xong vào bụng.

“Vi Vi, anh không phải quỷ.”

Đỗ Vi Vi kinh ngạc nhìn anh lấy chân lừa đen trong túi xách ra đặt trên bàn. Hóa ra người này đã sớm biết chuyện mờ ám của cô?

“Vậy anh là người?” Có thể là cô thực sự đã hiểu lầm Tư Dật rồi?

Người đối diện mỉm cười, bờ môi cong cong hiện lên chút đau khổ: “Cũng không phải.”

Người không phải người, quỷ không phải quỷ, vậy là cái gì đây?

Đỗ Vi Vi đau đầu, dứt khoát đổi sang vấn đề đơn giản hơn: “Vậy anh không phải là Tư Dật, đúng không?”

“Đúng, không phải.” Anh trả lời ba lần, lần nào cũng lấp lửng nước đôi.

Cô bực mình, người này nói chẳng khác nào chưa nói.

Tư Dật mỉm môi cười: “Vi Vi, anh sẽ không hại em, cũng không nỡ hại em.”

Đỗ Vi Vi bị anh nhìn chăm chăm, những lời bên tai rất mập mờ, cô đỏ mặt cúi đầu.

Thật nhìn không ra, Tư Dật ngày thường lạnh như băng lại sẽ nói những lời dịu dàng ngon ngọt...

Cô đẩy ghế “xoạt” một cái, đứng dậy, áy náy nói: “Ăn no rồi, chúng ta đi thôi.”

“Em muốn đi đâu? Phía trước có một quán cà phê rất nổi tiếng, tiệm bánh ngọt bên cạnh nghe nói cũng rất ngon, còn cái nhà hàng xoay tròn trên tầng cao nhất của trung tâm bách hóa...”

Đỗ Vi Vi quay mặt sang bên, không dám nhìn Tư Dật. Cô thay đổi tầm nhìn, mở miệng nói oang oang liên tục.

Lúc qua đường, đi được phân nửa, cô đột nhiên cảm thấy cả người cứng lại, hai chân tựa như bị thứ gì đó cuốn lấy.

Đợi đến khi Đỗ Vi Vi cúi đầu, thiếu chút nữa hét chói tai.

Vô số những làn khói đen hóa thành những cánh tay từ trên mặt đường nhua vươn ra, nắm chặt hai chân của cô, cô căn bản không thể nhúc nhích được. Mặt đất từ từ biến thành mặt nước. Đỗ Vi Vi thấy mình dần dần lún xuống từng chút một. Những cánh tay đen bò đến lưng, ngực, khiến cô gần như không thở nổi...

“Cứu...” Đáng sợ nhất chính là, Đỗ Vi Vi đột nhiên phát hiện cổ họng của mình dường như bị tảng đá chặn lại, chợt mất đi tiếng nói.

Mất thấy đèn xanh dành cho người đi bộ lập lòe rồi biến thành màu đỏ, cô đang đứng ở giữa đường, kinh hoàng mở to mắt. Cô ngơ ngác đứng nhìn chiếc xe tải đang từ chỗ rẽ chạy như bay đến.

Lẽ nào hôm nay, cái mạng nhỏ của cô gửi gắm tại chỗ này sao?

Không, không được!

Đỗ Vi Vi khó khăn quay đầu, bên cạnh không có ai, trên đường vắng vẻ, chỉ có chiếc xe tải kia đang băng băng xông thẳng về phía cô. Trên ghế lái hoàn toàn trống không, căn bản không có tài xế!

Cổ chỉ kịp nhắm tịt mắt lại, không muốn nhìn thấy cảnh bản thân mình máu me tung tóe.

“Ầm_____” Một tiếng nổ lớn, những ràng buộc trên chân Đỗ Vi Vi hoàn toàn biến mất trong nháy mắt.

Hai chân cô mềm nhũn cả ra, đặt mông lên mặt đất.

Sau đó mở mắt, Đỗ Vi Vi không kiểm được há miệng kinh ngạc. Chiếc xe tải chỉ cách mặt của cô có mười phân. Nếu như trễ một giây thôi, khẳng định sẽ là...

Cô chậm chậm quay đầu, thấy Tư Dật một thân đồ trắng đang đứng bên cạnh, một tay dễ dàng cản xe tải. Anh không thèm nhìn vết lõm sâu trên đầu xe, cúi đầu xuống, một lọn tóc đen rút lên vai, ôn nhu hỏi: “Vi Vi, em không sao chứ?”

“Không...” Vì quá đối khiếp sợ, Đỗ Vi Vi run rẩy, chỉ có thể miễn cưỡng nở nụ cười nhạt thay lời cảm ơn.

“Đây là sao vậy?” Cảnh tượng trước mắt trong nháy mắt đã biến trở về nguyên trạng, trên lối đi bộ người qua kẻ lại, chiếc xe tải lớn cũng không thấy đâu.

Ánh mắt của người qua đường đều dồn về phía hai người bọn họ. Đỗ Vi Vi chống tay nhắc chân mới đứng dậy được. Tư Dật đã khôi phục bộ đồng phục trên người cũng giúp cô một tay.

“Chút mách khéo mà thôi.” Vẻ mặt của anh thản nhiên, nhìn bộ dạng quen thuộc của Tư Dật khiến lòng Đỗ Vi Vi yên tâm hơn.

Thế nhưng, trong lòng cô có một linh cảm. Từ việc bị chìm ở biển đến chuyện bị xe tải đụng trên đường, tất cả những chuyện quái lạ này đều là nhằm vào cô!

Bụng đầy nghi hoặc, ngoài Tư Dật ra, Đỗ Vi Vi không tìm được ai để hỏi.

“Trong xe tải không có tài xế, còn có những bàn tay đen thui nữa...”

Cô vẫn còn nhớ rõ đụng chạm của những bàn tay lạnh thấu xương đó, cô khẽ rụt cổ lại: “Anh biết những cái này là gì, đúng không?”

Tư Dật trầm mặc trong giây lát, mới nói lảng nói tránh: “Có anh ở đây, sẽ không để bọn chúng làm hại đến em.”

Đỗ Vi Vi tức giận: “Tôi là người bị hại, dựa vào cái gì mà mỗi ngày đều phải sống trong nỗi sợ hãi cơ chứ?”

Tư Dật khẽ thở dài, biết chuyện này rất khó tiếp tục giấu giếm được nữa. Anh kéo cô vào một nhà hàng gần đó, tìm chỗ trống, đem đầu đuôi ngọn ngành mọi chuyện nói ra hết...

3. Chương 3

“Người sinh vào tháng âm, ngày âm, giờ âm đối với ma quỷ mà nói là thuốc bổ tốt nhất.” Sau khi ngồi xuống, Tư Dật nói một câu đơn giản.

Đỗ Vi Vi vô cùng kinh ngạc: “Ý anh là, tôi chính là người sinh ra vừa đúng tháng âm, ngày âm, giờ âm kia sao?”

Tư Dật trầm mặc gật đầu.

Đỗ Vi Vi nổi cáu: “Cái này không phải giống với Đường Tăng trong Tây Du Ký hay sao?”

Về mặt Tư Dật vô cùng nghiêm túc, lắc đầu: “Ăn thịt Đường Tăng có thể trường sinh bất lão, nhưng ăn thịt em chỉ có thể tiến hóa một lần lên bậc cao hơn.”

Đỗ Vi Vi buồn bực. Ban đầu nàng vốn đã sợ rồi, vậy mà anh ta có cần phải nói đáng sợ như vậy sao?

Trông mắt cô chớp động, nở nụ cười nịnh hót: “Anh lợi hại như vậy, khẳng định là có mấy thứ như bùa phép có thể đánh đuổi bọn chúng phải không?”

Tư Dật cũng cười cười với Đỗ Vi Vi: “Mấy cái bùa chú làm sao có thể an toàn bằng việc anh ở bên cạnh em chứ?”

Đỗ Vi Vi sần nảo, đúng là mỗi lần gặp nguy hiểm, Tư Dật đều đến cứu cô trước tiên. Thế nhưng, nghĩ đến việc mỗi ngày sau này cô đều phải sống nơm nớp lo sợ. Dù sao cũng không thể một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ ăn, tắm, ngủ đến cả đi vệ sinh cũng phải mang Tư Dật bên mình chứ?

Cô mang một bụng thắc mắc muốn hỏi, chỉ là nhìn cái miệng như bị xiềng xích của Tư Dật, cô cũng không thể hỏi được gì.

Nhưng mà Tư Dật nói được thì làm được, Đỗ Vi Vi cuối cùng cũng biết sự “an toàn” anh đảm bảo là như thế nào.

Sáng hôm sau, cô vừa bước chân ra khỏi cửa, đã thấy Tư Dật đứng trước cửa chờ mình.

Anh yên lặng đứng tựa lưng vào hàng rào phía trước, cơ thể cao lớn, khuôn mặt đẹp trai làm những người đi ngang qua đều ngoái lại nhìn.

Đợi Đỗ Vi Vi ra khỏi cửa, ánh mắt của Tư Dật trong chớp mắt đều rơi lên người cô. Nét mặt lạnh lùng vừa rồi phút chốc đã thành bộ dạng tươi cười dịu dàng.

Ban đầu Đỗ Vi Vi định khéo léo từ chối anh đến sớm đón cô, nhưng bị nụ cười của Tư Dật mê hoặc, không thể mở miệng nói được.

Khi hai người họ đến trước cổng trường, thì tin tức nam sinh đẹp trai nhất trường đưa cô đến trường đã lan truyền khắp trường, từng lớp một trước khi vào tiết học đầu tiên.

Những nữ sinh vây quanh ngoài cửa phòng nổi lên không dứt, đều đến xem cô gái mà Tư Dật vừa ý có hình dáng ra sao.

Không ít người vừa nhìn thấy Đỗ Vi Vi, vẻ mặt khinh thường, có đồ kị, nhiều hơn hết chính là thất vọng.

Rõ ràng mắt xanh của Tư Dật kém xa so với tướng tượng của các cô ấy...

Đỗ Vi Vi bị người ta vây quanh xem như khỉ trong vườn thú. Vừa đến giữa trưa, thấy ánh mắt của các bạn học lăm lăm, nếu như không nhờ bạn cùng bàn ngăn cản, các cô ấy hận không thể nhào đến gào lên: Cô đâu phải gương mặt baby, mà chính là tấm ván chà quần áo, còn lùn tùn, bản thân chẳng hơn ai!

Ngay cả người bạn có quan hệ tốt nhất cũng cố nhìn cô chằm chằm: “Cậu từ khi nào đã quen thân với Tư Dật như thế hả? Sao cậu chưa bao giờ nói ra, tớ không phải là bạn tốt nhất của cậu hay sao?”

Đỗ Vi Vi bị ghen không thể nói gì.

Khi đến giờ tan học, Tư Dật đã đứng chờ trước cửa phòng học của cô. Đỗ Vi Vi xém chút nữa đã bị ánh mắt thèm khát, đồ kị, căm hận của các bạn học nữ đâm thủng, cô chỉ có thể bỏ chạy trốn chết.

Cô ôm đầu khóc than: “Dù sao có chuyện anh cũng tới kịp để cứu tôi, chúng ta quay về như trước đây đi!”

Tư Dật nhíu mày lắc đầu: “Bọn chúng đã phát hiện ra em.”

Ngụ ý rằng, cô so với trước đây còn nguy hiểm hơn, anh nhất định sẽ không tới kịp để cứu mạng cô?

Được rồi, cái mạng nhỏ của cô vẫn quan trọng hơn. Đỗ Vi Vi quyết định làm lơ tất cả ánh mắt như dao găm của các bạn nữ, cũng xem Tư Dật như sợi rơm cứu mạng mà nắm chặt bên người...

Chỉ có một thắc mắc, trên đời này có người nào giúp đỡ mà không cần báo đáp sao?

Đỗ Vi Vi nghiêm túc ngắt đầu hỏi: “Vậy anh muốn lấy thứ gì trên người tôi, hay là muốn tôi trả cái giá thể nào?”

Tư Dật lại trầm mặc một lúc, rồi mới nói: “Anh muốn em làm người yêu của anh.”

Người yêu?

Đỗ Vi Vi sửng sốt, cô nghĩ đến vô số khả năng, lại không nghĩ đến việc này.

Nhưng làm người yêu kiểu nào? Nhưng như thế có thể Là Tư Dật bảo vệ cô chẳng quản ngày đêm?

4. Chương 4

Tư Dật mỗi ngày đều tận tụy công việc đưa đón, còn Đỗ Vi Vi cũng dần dần quen với ánh mắt đầy dịch ý của những người khác.

Chiều hôm nay tan học sớm, bạn cùng bàn chớp mắt, đáng yêu nhỏ giọng thỉnh cầu: “Chút nữa có thể đến thư viện cũ với tớ không?”

Đỗ Vi Vi kinh ngạc quay đầu nhìn: “Thư viện kia không phải cuối tuần này phải dỡ bỏ sao? Cậu đến đó làm gì?”

Người bạn cùng bàn xấu hổ đưa ra một tờ giấy nhỏ: “Có người hẹn tớ qua đó, nói là muốn cùng nhau ôn lại bầu không khí của thư viện cũ lần cuối.”

Đỗ Vi Vi suy nghĩ, bạn học này mấy hôm trước vẫn còn la hét mỗi khi thấy Tư Dật, qua mấy hôm đã thay đổi tình cảm rồi sao?

Còn nữa, người kia rốt cuộc nghĩ thế nào, lại muốn hẹn con gái nhà người ta đến thư viện cũ u ám tối đen đó chứ?

Sau cùng Đỗ Vi Vi vẫn không thể để bạn học đi một mình, cũng định nói một tiếng với Tư Dật. Thế nhưng lúc này chưa đến giờ tan học, anh lại không có ở trong lớp. Bị bạn học giục vài lần, cô không thể làm gì khác hơn là để lại tờ giấy nhắn trên bàn rồi đi mất.

Chỉ là Đỗ Vi Vi không chú ý đến, cô vừa mới ra khỏi phòng học thì có một cơn gió lớn luồn qua khung cửa sổ thổi tờ giấy rớt xuống đất. Tờ giấy bị bạn học đang trực nhật không biết quét vào trong thùng rác...

Thư viện cũ của trường ở hướng Bắc, bị tòa nhà dạy học cản mất ánh mặt trời, quanh năm âm u. Rất nhiều học sinh can đảm đều biến nơi này thành nhà ma để thử độ gan dạ. Sau đó nhà trường thấy tòa nhà không an toàn nên phong tỏa, thường ngày đều phái người tuần tra. Tháng này nhà trường cũng quyết định phá hủy để xây lại thành một tòa nhà thí nghiệm.

Sau khi Đỗ Vi Vi nhập học chỉ ghé qua đây hai lần, đều là giúp thầy cô dọn dẹp sách đi. Thư viện cũ ngay cả ban ngày cũng phải bật đèn. Cô mỗi lần đến đây đều cảm thấy cả người không được tự nhiên, nên cố hết sức tránh đến chỗ này.

Mới vừa bước vào, Đỗ Vi Vi cảm thấy sau lưng lạnh cả người, không khỏi hồi hận bản thân đã nhanh mồm nhanh miệng nhẹ dạ đi theo bạn học tới đây.

“Người ta hẹn cậu ở chỗ nào? Mau gọi anh ta ra đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện cũng được.”

Cánh tay nổi da gà những mảng lớn, Đỗ Vi Vi dùng bàn tay chà xát. Lòng cô vô cùng sợ hãi nuốt nước bọt, nhỏ giọng khuyên người bạn học bên cạnh.

Ai dè người bạn học không hề nhúc nhích, đưa lưng về phía cô, cũng không hề hé răng.

Đỗ Vi Vi tưởng rằng cậu ấy giận, áy náy cười trừ giải thích: “Ở đây cảm thấy quá khó chịu, chúng mình nên ra ngoài đi...”

Tay cô vừa mới khoác lên vai bạn học, đối phương đã lắc lư rồi đột nhiên ngã xuống đất.

Đỗ Vi Vi lại càng thêm hoảng sợ, cô chỉ là đẩy nhẹ một cái thôi mà, không có dùng lực. Sao bạn học lại té xỉu chứ?

Cô vội vã ngồi xổm xuống: “Cậu không sao chứ? Khó chịu ở đâu?”

Cô gọi vài tiếng, nhưng bạn học không hề phản ứng lại, chỉ nằm bất động trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền.

Đỗ Vi Vi run run đưa ngón tay để trước mũi của bạn học, khe khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hay quá, vẫn còn thở, còn sống rồi.

Chỉ có điều Đỗ Vi Vi vui mừng không được bao lâu, cánh cửa thư viện sau lưng bỗng nhiên lại “Rầm” một tiếng, tư động đóng lại.

Đèn trong thư viện lúc sáng lúc tắt, cô cả kinh lùi lại từng bước, lòng có dự cảm chẳng lành.

Đỗ Vi Vi nhìn bạn học té xỉu trên mặt đất. Chết tiệt! Những thứ này biết Tư Dật ở bên cạnh cô nên không thể ra tay được. Vậy mà chúng có thể biết không chế người quen bên cạnh cô, dẫn cô tới đây?

Bóng đèn trên đỉnh đầu tự nhiên phát ra tiếng dòng điện chạy “xẹt xẹt”, một bóng đen lù lù từ xa xa từ từ tiến tới đây, lờ mờ có bốn chân, như là một người.

Đỗ Vi Vi xoay người chạy như bay đến vặn nắm cửa, thế nhưng cánh cửa dường như đã biến thành cánh cửa đá nặng nghìn cân, không hề suy chuyển.

Cô gấp đến độ trán đầy mồ hôi, mắt thấy bóng đen kia cũng đã tới gần mình. Tư Dật sao còn chưa đến cứu mạng?

Bóng đen không nhần nhịn nữa, cánh tay chợt kéo dài ra. “Vụt” một phát đã phóng đến trước mặt Đỗ Vi Vi.

Cô sợ run người, nhưng vẫn chạy được trốn vào sau giá sách, nhờ nó che lấp, lén lút bỏ trốn. Nếu như bị cái thứ kia tóm được, khẳng định bản thân sẽ bị găm đến xương cũng không còn một mẩu.

Chỉ nghĩ đến đó thôi, Đỗ Vi Vi cũng không nhịn được run như cây sậy.

Dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình. Tư Dật không đến, cô cũng có thể tự cứu mình.

Cô nhớ trên lầu hai có một căn phòng để nhân viên quản lý thư viện đến nghỉ ngơi, một phòng một buồng, có hai khóa cửa, hẳn là có thể chống đỡ một lúc.

Nghĩ là làm liền, Đỗ Vi Vi rón ra rón rén đi đến bên cạnh cầu thang, thoáng thấy bóng đen kia đưa lưng và đang đi ngược hướng với cô. Trong lòng thầm vui mừng, lập tức lấy tốc độ nhanh nhất xông lên cầu thang!

Có ngờ đâu, sau lưng bóng ma như được gắn thêm một con mắt hẹp dài. Cánh tay trong nháy mắt duỗi sang đây, quần lầy chân phải của Đỗ Vi Vi.

Cô sợ đến nỗi thét chói tai, muốn đẩy cánh tay đen đúa đang chụp mình ra. Thế nhưng khi tay cô vừa chạm đến, một dòng khí lạnh từ đầu ngón tay chạy dọc cơ thể, còn lạnh hơn nhiều so với nước đá. Đây là thứ quái quỷ gì vậy trời!

Cánh tay đó kéo Đỗ Vi Vi đang trên cầu thang xuống. Ngón tay của nó biến thành vô số xúc tua quấn chặt lấy cô, sức mạnh ngày càng lớn. Cô căn bản không thể thở nổi.

Lúc Đỗ Vi Vi tuyệt vọng nhất, thì bức tường đột nhiên nổ tung. Ánh mặt trời chiếu vào đây. Cô cố gắng quay đầu, thấy Tư Dật một thân áo trắng đang đứng ở nơi đó. Tay phải anh cầm trường kiếm, trong đây mắt là sự buốt giá chưa bao giờ cô thấy.

“Buông cô ấy ra!”

Bóng đen đó dường như rất kiêng dè Tư Dật, rút hết những xúc tua trên người Đỗ Vi Vi ra. Với thể tấn công nhanh như chớp, trong nháy mắt nó tấn công Tư Dật từ bốn phương tám hướng.

Tư Dật đứng yên tại chỗ, trường kiếm trong tay vung lên, ánh sáng chợt lóe lên. Cánh tay của bóng đen bị chặt thành mấy khúc, trong phút chốc đã hóa thành tro tàn.

Bóng đen co rúm lại một tí, dường như có hơi sợ hãi, tự biết không phải là đối thủ của Tư Dật. Trong nháy mắt biến thành một đồng đen đen, chui xuống đất chạy trốn!

Đỗ Vi Vi hít lấy hít để không khí. Không biết lấy dùng khí từ đâu, cô chụp cái đuôi của bóng đen còn lộ trên mặt đất, cổ sức kéo lên.

Cái cảm giác dính dính nhờn nhờn không mấy dễ chịu, cô không nói hai lời, gắng sức ném cái bóng đen sang một bên.

Trong mắt Tư Dật hiện lên ý cười, trường kiếm trong tay mau chóng hạ xuống. Bóng đen trong tiếng kêu gào thảm thiết đã bị chặt làm đôi, biến mất trong không khí.

“Sao bây giờ anh mới đến? Tôi sợ đến nỗi tim muốn nhảy ra ngoài rồi này. Còn tưởng phải chết ở đây rồi chứ.” Đỗ Vi Vi vỗ ngực, vẫn còn rất sợ.

Quay đầu thấy bức tường thư viện lủng một lỗ lớn, cô vội vội vàng vàng nói: “Tiếng động lớn như vậy, khẳng định là sẽ có người sang đây, chúng ta đi nhanh thôi.”

Mặc dù thư viện đã cũ kỹ lắm rồi, thế nhưng hai học sinh trong thời gian ngắn lại có thể đục thủng tường, cái này nói thế nào cũng không được. Đến lúc đó, Đỗ Vi Vi hết đường chối cãi, còn phải cầm tiền đền bồi thường. Chỉ bằng bây giờ ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

“Không sao”, Tư Dật vung tay lên, bức tường trong nháy mắt liền khôi phục như cũ. Bàn học, giá sách bị bóng đen kia phá hỏng cũng trở về như lúc ban đầu.

“Quá thần kỳ... Anh làm thế nào vậy?” Đỗ Vi Vi giương mắt nhìn, pháp thuật? Thủ thuật che mắt?

“Kết giới mà thôi.” Tư Dật không muốn giải thích nhiều. Anh tiến lên kiểm tra, thấy mấy vết trầy trên người cô, nhúu mày đau lòng nói: “Chỉ qua nghìn năm, bọn chúng lại trở nên xảo hoạt như thế.”

Đỗ Vi Vi cũng nghĩ đến việc anh không chạy đến đúng lúc, chắc hẳn cô đã bị nuốt gọn. Yêu ma quỷ quái bây giờ còn biết liên kết với nhau, còn có thể dùng kế diệu hổ ly sơn, quả thực quá nguy hiểm!

Hay nói cách khác, tên vừa rồi chỉ là một trong hàng ngàn hàng vạn yêu ma quỷ quái cần tiêu diệt, phía trước còn lô lốc thứ đang chờ cô?

Đỗ Vi Vi chỉ mới nghĩ đến đó, liền không nhận được than khóc cho cuộc đời của chính mình sau này, xác định chắc chắn sẽ phải sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng...

“Đừng lo lắng, có anh ở đây mà.” Tư Dật nhìn ra sự lo âu của cô, do dự một chút, đưa tay vỗ nhẹ lên bả vai cô.

Một câu nói vô cùng đơn giản, lại khiến trái tim bất an của Đỗ Vi Vi trầm ổn trở lại.

Cô nghiêng đầu lên nhìn Tư Dật bên cạnh, mang tai ngằm đỏ cả lên.

Nhìn khuôn mặt kia ở khoảng cách gần, đẹp trai đến độ làm người ta không thể dời mắt được. Trái tim Đỗ Vi Vi không kìm được đập rộn như trống bỏi. Cô lúng túng mở miệng tránh sang chuyện khác: “Nếu như thể chất này của tôi trời sinh đã như thế, vậy sao trước đây những quái vật này không xuất hiện?”

Cô bình an lớn lên đến tận bây giờ. Không có cơ gì, những quái vật này mới phát hiện mùi bánh bao thơm ngát là cô đây được?

“... Hừ, đó là bởi vì trước đây chủ nhân đã dùng phương thức hồn thể để ở bên cạnh bảo vệ cô.”

5. Chương 5

Đỗ Vi Vi ngạc nhiên khi thấy thanh trường kiếm màu bạc trong tay Tư Dật bỗng nhiên phát sáng, rồi từ từ biến thành một chú mèo thuần trắng, kiêu ngạo cùng thanh tao nhảy lên bả vai của Tư Dật, chẳng màng liếc mắt trông có một cái.

“Mèo... con mèo có thể nói...” Mặc dù tận mắt chứng kiến rất nhiều yêu quái xuất hiện bên cạnh mình, nhưng Đỗ Vi Vi vẫn rất khiếp sợ.

“Ta là linh thú, không phải là con mèo bình thường đâu!” Mèo trắng xù lông, không vui trừng mắt với Đỗ Vi Vi.

Nhưng bộ dạng xù lông, xem thường con người của chú mèo này... thực sự rất đáng yêu à!

Đỗ Vi Vi bèn tiến lên sờ chú mèo trắng một chút, vẻ mặt rất vui mừng, quả nhiên vừa mềm mềm vừa dễ chịu!

Mèo trắng tức giận muốn đuổi móng vuốt cào cô, bị Tư Dật vô ý liếc qua, nó cúi đầu ủy khuất, co cụm người lại. Nó để mặc Đỗ Vi Vi sờ lông của mình rồi tung lên cũng không dám hé răng một lời.

Đỗ Vi Vi sờ soạng đã rồi, thấy bộ dạng đáng thương của mèo lông trắng, không có ý lại bắt nạt nó nữa. Cô chần chờ hỏi: “Con mèo này vừa nói, trước đây anh là hồn ma?”

Mèo trắng khinh thường liếc xéo cô một cái: “Chủ nhân là tu ma, có thể đem linh hồn tách ra làm hai, mỗi phần đều có thể tự hành động.”

Đỗ Vi Vi cái hiểu cái không, lại hỏi: “Vậy sao anh đột nhiên thay đổi phương pháp, muốn biến thành người, không làm ma nữa?”

Mèo trắng hé nhìn Tư Dật, ngoan ngoãn tiếp tục co lại thành một viên tròn tròn, trầm mặc không nói tiếp...

Vì nữ nhân này, chủ nhân đã hy sinh tu vi mấy trăm năm để biến thành một người bình thường, thực sự đáng giá sao?

Linh hồn có tu vi cao có thể không thể thiên địa vạn vật, chỉ tiếc là không thể chạm trực tiếp vào cái gì cả.

Để biến thành người, chủ nhân đã phải trả cái giá rất lớn, có khoảng thời gian thậm chí trở nên rất yếu ớt.

Nếu không phải do vậy, mấy thứ cón con kia làm sao có thể phát hiện ra Đỗ Vi Vi, còn khiến chủ nhân phải dùng đến nó nữa?

Đỗ Vi Vi dưới sự trợ giúp của Tư Dật đã đưa được bạn học đến phòng y tế, không quá nửa ngày sau thì tỉnh lại. Chỉ có điều, trí nhớ của bạn học chỉ dừng lại vào lúc sáng sớm ra khỏi nhà, với việc mình đến trường thế nào không hề ấn tượng, càng đừng nói đến chuyện hỗn loạn trong thư viện cũ...

Thật ra không nhớ gì rất tốt, bằng không khi biết cơ thể của mình từng bị yêu quái mượn dùng, khẳng định cô bạn học sẽ sợ đến mức mặt cắt không còn chút máu.

Đỗ Vi Vi vất vả lắm mới chịu đựng được sự truy hỏi không ngừng của cô bạn. Lúc cầm túi xách chuẩn bị về nhà, cô đã thấy Tư Dật chăm chú đi theo sau cô.

“Nhà tôi rất gần đây, không cần tiễn đâu.” Mặc dù cô biết bây giờ rất nguy hiểm, thế nhưng chuyện từ sáng sớm Tư Dật đã chờ cô trước cửa khu nhà mà bị bố mẹ biết được, phỏng chừng thế nào cũng bị giáo huấn một trận.

Vừa nghĩ đến việc bố mẹ cãi nhai không ngớt bên tai, Đỗ Vi Vi đã cảm thấy đau đầu rồi.

“Bây giờ em rất nguy hiểm.” Tư Dật nghiêm túc nhìn cô, còn bồi thêm một câu khiến cô muốn phát điên: “Buổi tối anh ở lại với em.”

“Không được!” Đỗ Vi Vi lập tức cự tuyệt, liều mạng lắc đầu. Nếu như bị ba mẹ thấy cô mang Tư Dật về nhà, cô không bị căn nhằn đến chết mới là chuyện lạ!

Đứng trước cửa nhà, đi theo bên cạnh cô vẫn là Tư Dật, ai đó hãy nói cô phải làm sao đây?

Thế nhưng đến khi Đỗ Vi Vi bước vào nhà, nhìn sắc mặt bố mẹ, dường như họ hoàn toàn không nhìn thấy một người một mèo đang đứng bên cạnh cô.

Cô phóng như bay về phòng của mình, vội vàng đóng cửa lại: “Anh đã tàng hình?”

Tư Dật quen thuộc ngồi trước bàn nhỏ trong phòng, còn tiện tay lấy đệm trong ngăn tủ ra.

Đỗ Vi Vi nhìn anh thuần thục lấy nước nóng pha trà, đã kinh ngạc đến độ không nói thành lời.

Trước cô vẫn còn bán tín bán nghi, bây giờ không thể không tin những gì mèo trắng đã nói. Xem ra Tư Dật khi xưa đã dùng hình dạng linh hồn để theo bảo vệ bên cạnh cô không phải là giả.

Chỉ là...

Đỗ Vi Vi che ngực, sắc mặt đã đen kịt.

Nếu như Tư Dật bình thường vẫn đi đi lại lại trong phòng của cô, giây nào phút nào đều ở đây, vậy lúc cô tắm, thay quần áo cũng bị thấy hết rồi sao!

Đỗ Vi Vi nín nhịn không kích động nắm đệm ném vào mặt Tư Dật. Cô lẩm nhẩm trong lòng đây là ân nhân cứu mạng của cô, tốt xấu gì cũng là người bảo vệ cô hơn mười năm...

Cả ngày lo lắng hãi hùng, cô vừa ăn cơm tối xong là lăn ra ngủ.

Dù sao mười năm qua, cái gì không nên thấy Tư Dật cũng đã thấy hết rồi. Đỗ Vi Vi xem như đập bình bể ngói, cái gì mất cũng đã mất rồi, cô trực tiếp đi tìm Chu Công[1] trước mặt anh.

[1] Chu Công: là công thần khai quốc nhà Chu. Nói theo nghĩa bóng là đi ngủ nằm mơ.

Cô cảm thấy chính mình đã thấy một giấc mơ rất dài cũng rất cảm động.

Trong mộng là một đôi nam nữ cổ xưa, cô gái rất đẹp, chàng trai rất anh tuấn. Một người rất thông minh hiểu ý, còn một người quan tâm tỉ mỉ, hai người rất yêu thương nhau.

Đáng tiếc ngày vui chóng tàn, có tên vô lại ham muốn cô gái, đã xông vào trong nhà.

Cô gái vì cứu Tư Dật, đã đỡ một nhát dao đánh lên phía sau, cuối cùng hương tiêu ngọc nát.

Máu đỏ chảy dài trên mặt đất, vẻ mặt cô gái vô cùng điềm tĩnh, ngã nhào vào lòng chàng trai. Bên khoe miệng cô vẫn là nụ cười dịu dàng.

Còn nét mặt chàng trai lại đau thương, đau đớn cùng phần nộ đan xen vào nhau. Chàng cúi đầu ôn nhu liếm vết máu trên bờ môi của cô gái. Đột nhiên chàng trai ngửa đầu rống thật lớn, hai mắt trở nên đỏ ngầu, móng tay cũng đột ngột mọc dài ra.

Sau khi giết chết tên vô lại, máu đã nhuộm đỏ căn nhà từng có tiếng cười vui vẻ đó...

Chàng trai ngồi xuống ôm lấy cô gái, chậm rãi đi ra ngoài. Kẻ sai khiến phía sau, tên ham muốn, kẻ mưu toan muốn phục thù hấn, từng người từng người một đều ngã vào trong vũng máu!

Chỉ là sau khi báo thù rửa hận, lại không còn ai đứng trước sân dịu dàng gọi chàng hai tiếng lang quân. Chỉ còn lại bóng hình chàng lẻ loi ở nơi đây...

Lúc Đỗ Vi Vi tỉnh dậy, vẫn còn chìm đắm trong cõi mộng, khó có thể tự thoát khỏi.

Khuôn mặt bi thương dày đặc của chàng trai và nét mặt tiếc nuối rất nhiều của cô gái vẫn nằm trong đầu cô. Trong mơ hồ, cô phát hiện nước mắt đã rơi đầy mặt từ lâu.

Tư Dật ngồi ở đầu giường, nhẹ nhàng lau khô từng giọt nước mắt bên khoe mi của Đỗ Vi Vi.

Đỗ Vi Vi nhìn người trước mặt, dường như anh cùng chàng trai trong mơ hòa làm một. Đau lòng còn hơn gặp ma quỷ, cô vươn tay ôm anh, thấp giọng khẽ gọi: "... Lang quân."

Tư Dật ngẩn người, sau một khắc cũng dang tay ôm chặt cô vào lòng ngực, trong giọng nói thậm chí còn mang theo chút run rẩy: "Vi Vi."

Đỗ Vi Vi cảm giác miệng mình dường như không thể kiểm soát được, hé ra khép lại: "Lang quân, không nên chờ đợi như vậy..."

Một đời rồi lại một đời, tuổi thọ con người không quá trăm năm. Nhưng anh vẫn chịu đựng cô đơn hơn ngàn năm, vẫn chờ đợi cô xuất hiện.

Anh phải nhẫn nại chịu bao nhiêu giày vò, mới có thể đợi được thời khắc gặp lại cô...

Cô không đành lòng!

Tư Dật siết chặt cánh tay, muốn ôm trọn cơ thể mềm mại ấm áp này. Chỗ trống trong trái tim lần nữa lại được lấp đầy.

"Nếu không phải vì để được gặp lại em, ta còn sống... thì có ý nghĩa gì chứ?"

Đợi ngàn năm, anh đã không còn là người. Anh lo Đỗ Vi Vi sợ mình, không dám tới gần, chỉ có thể lén lút ở bên cạnh bảo vệ Đỗ Vi Vi.

Nhưng một đời người nhiều nhất chỉ trăm năm, Tư Dật cho rằng bản thân sẽ tiếp tục như thế. Nhưng có lẽ lòng tham ngày một nhiều hơn, anh không muốn chỉ là một người ngoài cuộc đứng xa xa ngắm nhìn cô, mà muốn chạm vào cô, muốn nói chuyện với cô, muốn quang minh chính đại ở bên cạnh cô.

Vì vậy, anh bỏ mấy trăm năm tu vi để biến thành người. Anh còn phong ấn phần lớn khí tức tu ma để tránh ngộ nhỡ làm Vi Vi bị thương. Nhưng cũng bởi vậy mà trở nên yếu hơn khi xưa.

Nhưng mà, vì Vi Vi, tất cả đều đáng giá. Nhất là khi cô cứ bình yên như vậy trong vòng tay của chính anh...

6. Chương 6

Thấy được kiếp trước của mình, Đỗ Vi Vi hôm sau thức dậy cảm thấy có hơi xấu hổ. Mặc dù cảm động tình yêu cuồng dại của Tư Dật nghìn năm qua, thế nhưng cô lại bắt đầu không rõ bản thân mình là mỹ nhân cổ đại kia, hay chính là một nữ sinh trung học bình thường.

Cảnh trong mơ và hiện thực đan vào nhau, ánh mắt Đỗ Vi Vi nhìn Tư Dật đã trở nên dịu dàng và ngậm ý cười hơn. Nhưng trong lòng lại nghĩ lung tung, anh làm tất cả những chuyện này đều là vì cô của kiếp trước, chứ không phải là vì cô của hiện tại.

Cái ý niệm này một khi đã xuất hiện, nó giống như cỏ dại mau chóng lan tràn khắp đáy lòng...

Kiếp trước và kiếp này, dù sao cũng không phải là cùng một người...

Đỗ Vi Vi rối bời, mấy ngày không yên lòng. Tư Dật thu hết vào tầm mắt, chỉ càng lạnh lẽo quan tâm săn sóc cô hơn.

Nhưng chuyện cô không mong đợi, lo lắng nhất, một ngày đã xảy ra...

Lần này là trên đường về, hai người gặp phải một đám quái vật sói đen. Lúc Tư Dật vung kiếm muốn tiêu diệt bọn chúng, thì đám sói đen bỗng nhiên ngoan ngoãn lùi bước, hé ra một người đứng ở giữa.

Người kia mặc một chiếc váy dài màu hồng nhạt. Khuôn mặt xinh đẹp kia chính là cô gái trong mơ của Đỗ Vi Vi! Chỉ thấy đôi mắt sáng trong của cô gái nhìn Tư Dật chằm chặp, mắt rưng rưng khẽ gọi: “Lang quân.”

Đỗ Vi Vi vô ý thức quay đầu lại, liền nhìn thấy thần sắc vô cùng kinh ngạc của Tư Dật cùng hàng lông mày chau chặt lại.

Tư Dật siết chặt chuôi kiếm, cho dù anh biết hình ảnh đối diện chỉ là ảo ảnh kẻ địch tạo ra, nhưng bản thân anh lại không đành lòng ra tay chém cô gái mình yêu.

Cô gái muốn nói lại thôi, muốn tiến lên nhưng bị xiềng xích bỗng nhiên xuất hiện trói buộc tay chân, kéo trở lại. Cô gái khóc kêu: “Lang quân, cứu thiếp...”

Tư Dật nghe tiếng gọi của cô gái, không chút do dự tiến lên chặt đứt xiềng xích quanh chân cô. Bọn sói đen xung quanh nhân cơ hội đánh lén, anh không cẩn thận bị chém trên lưng một chút, máu tươi đầm đìa.

Đỗ Vi Vi nhìn chằm chằm vết thương sau lưng của Tư Dật, thâm đau lòng. Nhưng cũng bởi vì anh không do dự chút nào mà bỏ mặc cô mà cảm thấy một nỗi buồn khó hiểu.

Đối với Tư Dật mà nói, cô gái kia mới là người yêu của anh. Mà cô chẳng qua chỉ là kiếp sau, luân hồi chuyển thế của người kia mà thôi. Không phải vì thế thì Tư Dật làm sao phải đối xử đặc biệt với cô chứ?

Vết thương có độc!

Tư Dật nửa quỳ nửa đứng trên mặt đất, vết thương phía sau đau nhức nóng rát.

Anh không phải không nhìn thấy khuôn mặt buồn bã đau thương của Đỗ Vi Vi. Thế nhưng cô gái đang bị xiềng xích trước mắt kia, chính là người trong lòng anh ngàn năm trước.

Nếu như đối phương cố ý biến hóa hình dạng để tấn công anh, Tư Dật nhất định sẽ không chút do dự chém xuống. Thế nhưng cô gái kia bị khóa chặt, mắt rưng rưng gọi anh, căn bản không có một chút ý định tiến lên. Anh không khỏi nhíu mày, lẽ nào...

Lúc này bọn sói đen đột nhiên gây khó dễ, Tư Dật vô ý thức vung kiếm lên. Liền thấy nó linh hoạt tránh xa, kiếm khí vèo vèo chém qua cánh tay cô gái. Cô gái la đau một tiếng, trên cánh tay tràn đầy máu tươi.

“Á...” Đỗ Vi Vi bỗng nhiên cũng đau đón bùm lên vị trí bị thương trên cánh tay, ngã ngối dưới đất, bất lực nhìn về phía Tư Dật.

Tư Dật oán hận nghiêng răng. Rõ ràng là thuật trói buộc hồn!

Cô gái cổ đại bị thương, người đầu thai Đỗ Vi Vi cũng sẽ bị như thế!

Làm sao bây giờ?

Anh chỉ có thể thu hồi kiếm, mèo trắng không bằng lòng, bị buộc nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Đỗ Vi Vi. Không còn nó, Tư Dật căn bản không phải là đối thủ của đám sói đen này! Chủ nhân thế này là đang đem tính mạng của mình ra đùa giỡn hay sao!

Không còn trường kiếm, đàn sói rục rịch ngóc đầu dậy, chia nhóm đánh úp Tư Dật!

Tận mắt thấy vết thương trên người Tư Dật ngày càng nhiều, áo trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ. Hốc mắt Đỗ Vi Vi đỏ lên, muốn tiến lên chống đỡ thay anh.

Mèo trắng khê nhảy ra ngăn cản trước mặt, không vui hừ lạnh: “Chủ nhân tự mình còn khó bảo toàn, cô còn muốn qua đó tăng gánh nặng cho người hay sao? Là muốn hại chết chủ nhân hả?”

Bước chân vừa nhấc lên của Đỗ Vi Vi dừng lại, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Cô gái kia vẫn còn sống, đúng không?”

Mèo trắng giờ vượt đỡ được cú đánh lén từ một con sói, chậm rãi đáp: “Nếu như không nhìn lầm, thì có người đã dùng thuật đem năng ta từ địa phủ đến đây, lại còn cho năng ta thân thể.”

Đỗ Vi Vi chợt cười khê, tựa như tự giễu: “Cho nên không còn tôi nữa, thì vẫn còn cô ta cùng Tư Dật đúng không?”

Mèo trắng sợ ngây người, thiếu chút nữa bị sói đen cắn được, chỉ kịp la lên một câu: “Nữ nhân kia, cô đừng có làm chuyện điên rồi!”

“Bọn chúng đến đây là vì tôi, chỉ cần tôi...” Đỗ Vi Vi nhìn bầy sói hung ác tàn nhẫn. Cô nuốt nước miếng, từ từ đi về phía trước: “Tư Dật sẽ không sao đâu.”

“Chết tiệt!” mèo trắng bị bầy sói vây quanh, trơ mắt nhìn Đỗ Vi Vi nhảy vào bầy sói.

Một nhóm sói đen cực lớn lảng lạng đứng sau lưng Đỗ Vi Vi đột nhiên làm loạn. Mèo trắng ốc còn không mang nổi mình ốc, căn bản không kịp cứu cô!

Tư Dật trợn trừng mắt, khiếp sợ nhìn Đỗ Vi Vi cả người đầy máu ngã vào lòng của hắn.

“Vi Vi!”

Đôi mắt của anh bỗng dưng biến thành màu đỏ, móng tay chợt mọc dài ra. Trong nháy đã xé toạc mấy con sói đen!

“Ha ha, năng ta đã chết, ta có thể sống lại rồi...” Xiềng xích trên cánh tay cô gái cổ đại biến mất không còn bóng dáng tăm hơi. Cô ta mỉm cười đứng lên, vẻ mặt tươi vui nhìn Tư Dật.

“Như vậy, chúng ta có thể sống cùng nhau.”

Tư Dật cảm nhận được hơi thở của Đỗ Vi Vi trong lòng anh ngày càng suy yếu, cơ thể càng ngày càng lạnh, ngay cả trái tim cũng xoắn lại.

Chỉ bởi vì hắn nhìn thấy bộ mặt tương tự, mà khiến cho Vi Vi lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Tư Dật không thể tha thứ cho chính mình, một lần rồi lại một lần, anh đều trơ mắt nhìn người trong lòng ngã vào trong vũng máu...

Con người của anh dần biến thành màu đỏ đậm, mèo trắng thậm chí cảm thấy không ổn.

Ma tính của chủ nhân muốn trỗi dậy, rất dễ sụp đổ mà bị cản trở!

Mèo trắng nhìn cô gái cổ trang đang cười kia chằm chặp, mắt mèo dựng thẳng một đường. Cô gái này hoàn hồn từ âm phủ, yêu cầu phải không ngừng hút sự sống của Đỗ Vi Vi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hồn phách của Đỗ Vi Vi sẽ bị hút sạch. Cô không những không sống được mà ngay cả luân hồi chuyển kiếp cũng không được luôn!

Tư Dật cảm thấy sức mạnh hắc ám trong cơ thể đang tăng vọt, tuyệt vọng gần như bao phủ toàn bộ anh. Đợi chờ người yêu ngàn năm, nhưng vẫn không bảo vệ được cô như trước. Anh lại muốn giẫm lên vết xe đổ, bị kịch lại tái diễn một lần nữa hay sao?

Ngọn lửa màu đỏ sẫm bao bọc cơ thể Tư Dật, dường như muốn thiêu cháy anh.

Vào giây phút này, Tư Dật cảm thấy mu bàn tay nóng lên. Anh cúi đầu, thấy Đỗ Vi Vi đang gian nan nắm chặt tay anh.

Cô muốn lên tiếng, thế nhưng vừa mới mở miệng, dòng máu nóng đã dọc theo khoe miệng chảy xuống.

Đỗ Vi Vi đột nhiên thấy không cam lòng, trước ý nghĩ của chính mình cỡ nào buồn cười.

Cho dù cô gái cổ trang kia là người yêu ngàn năm trước của Tư Dật. Nhưng người bây giờ anh muốn bảo vệ chu toàn chính là cô!

Cô lại tự mình chui vào ngõ cụt, chưa gì đã đánh mất lòng tin.

Đỗ Vi Vi không cam tâm!

Cô mở to mắt, cố sức nắm chặt tay Tư Dật.

Ngọn lửa màu đen trượt theo tay hai người đến chỗ Đỗ Vi Vi, hóa thành màn đen chui vào trong cơ thể của cô.

Mèo trắng bên cạnh quả thực không thể tin, lẽ nào Đỗ Vi Vi cũng muốn thành ma?

Cô gái cổ trang chột kêu la thảm thiết. Linh hồn trong cơ thể không ngừng xáo động, từng chút từng chút một chui ra khỏi cơ thể cô ta, và bay vào lòng ngực của Đỗ Vi Vi: “Không, không được..... Lang quân, cứu thiếp. Thiếp không muốn chết...”

Tư Dật ngẩng đầu, đôi mắt đỏ đậm từ từ khôi phục: “Nàng đã chết rồi. Hãy về đi.”

“Không! Ta không muốn quay về âm phủ....” Cơ thể không có linh hồn của cô gái cổ trang không thể chịu được. Cơ thể tạm thời từ từ bong ra từng mảng, một nửa vấy răn từ từ lộ ra ngoài.

“Xà tinh!” Mèo trắng lông dựng đứng cả lên, hóa ra cho tới giờ đều là do con xà ngàn năm này tác quái!

Pháp thuật thất bại phản lại chủ, da của xà tinh phát ra tiếng cháy “xì xèo”. Cô ta oán hận nhìn về phía Tư Dật và Đỗ Vi Vi, dùng tất cả khí lực cuối cùng phun ra nọc độc!

Đỗ Vi Vi mở mắt, đôi mắt đỏ sẫm không khác gì của Tư Dật, tự nhiên vung tay lên.

“Á...” Xà Tinh đề phòng Tư Dật đang bị thương, lại thành linh bị con nhóc kia tung đòn độc trở lại. Toàn thân cô ta bùng cháy, hóa thành một vũng nước xanh.

Sói đen không có người chỉ huy, lập tức bỏ chạy tán loạn.

Tư Dật nhìn chòng chọc đôi mắt phiếm hồng của Đỗ Vi Vi, lòng không nén nổi đau khổ.

Cuối cùng anh không thể mang đến cho cô một môi trường bình an, một cuộc sống hạnh phúc bình thường. Trái lại, cô cũng rơi vào con đường ma đạo...

Đỗ Vi Vi nhìn thấu suy nghĩ của Tư Dật, cô lơ đãng và mỉm cười: “Bây giờ, chúng ta có thể luôn luôn ở bên nhau...”

Tư Dật ngăn người, lại cố gắng siết chặt cô vào lòng.

Nắm chặt tay nhau, cùng đi đến già.[2]

[2] Đây là câu thơ trong bài Kịch cổ 4 trong Kinh Thi của Khổng Tử. Phiên âm bài thơ:

Tử sinh khiết thoát,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kiem-truoc-yeu-kiem-sau-thuong>